

Sygn. akt II CSK 875/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Spółdzielni Inwalidów "W." w
upadłości likwidacyjnej z siedzibą w J.

przeciwko W. K. i E. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 7.200 (siedem
tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanych W. K. i E. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 maja 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik pozwanych wskazał, że „organy orzekające w niniejszej sprawie winny były dokonać oceny rażącej dysproporcji świadczeń stron, przyjmując do porównania kwoty wskazanej przez biegłego dla wartości sprzedaży wymuszonej i rzeczywiście zapłaconej przez pozwanych”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Takiej wadliwości autor skargi kasacyjnej jednak nie wykazał w stopniu pozwalającym na przyjęcie, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe.

Już tylko ubocznie - ze względu na ograniczenia wynikające z przedsądowego etapu postępowania - należy wskazać, że zarzut błędnego

zastosowania art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (tj. z 28 czerwca 2012 r., Dz.U. z 2012 r., poz. 1112 ze zm.) oparty był na hipotetycznym stanie faktycznym. Pełnomocnik powoda nie wykazał, że wskutek uchybień procesowych ustalony w sprawie stan faktyczny nie mógł stanowić podstawy zastosowanych w sprawie przepisów prawa materialnego. Sąd Najwyższy był zatem związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym. W konsekwencji - wbrew twierdzeniom autora skargi kasacyjnej - Sądy obu instancji nie mogły porównać rzeczywistej ceny sprzedaży z wartością tzw. ceny wymuszonej, ponieważ nie wykazano, aby sprzedaż odbywała się w warunkach sprzedaży wymuszonej (por. s. 5 i 9 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia). Twierdzenie autora skargi, że oceniając dysproporcję świadczeń Sądy uwzględniły niewłaściwą wartość nieruchomości, oparte było na odmiennym, niż ustalony w sprawie, stanie faktycznym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).